

5.1 - Omlegging av skatter og avgifter på arbeid og naturressurser

Sirkulær økonomi er et økonomisk system basert på bærekraftig ressursbruk.

Sirkulær økonomi vil si å bruke ressurser på en miljøøkonomisk måte, ved å begrense uttaket av nye ikke-fornybare materialer og at materialene gjenbrukes så mye som mulig heller enn å ende som miljøskadelig avfall eller brennes. Eventuelt å bruke fornybare ressurser og energiformer på måter som gjør at de sirkulerer i naturens økosystem.

Dagens vestlige verden dominerer av en lineær økonomi. Det vil si industrielle produksjonsformer, og forbruk dominert av bruk- og kast-praksis. Norge er dårligst i Europa på sirkulær økonomi; kun 2,5 % gjenbrukes (Kilde: «[The Circularity Gap Report 2024](#)”).

Økt grad av sirkulær økonomi betyr at ting må brukes lengre, dvs lages for lengre holdbarhet, må kunne repareres eller redesignes til nye formål og materialgjenvinnes. Dette er oppgaver som i stor grad må gjøres manuelt. [EUs handlingsplan for sirkulær økonomi](#) kombinerer miljømål med det å skape flere arbeidsplasser og øke sysselsettingsgraden i befolkningen. [OECD beskriver mulighetene for fortsatt økonomisk vekst kan skje uten av ressursbruken økes tilsvarende.](#)

Omlegging til mer sirkulær økonomi må stimuleres i skatte- og avgiftssystemet, ved å avgiftslegge uttak av nye ikke-fornybare råvarer og bruk av ikke fornybare energiformer, mens skatt på manuelt arbeid må reduseres.

«Sirkulær beskatning» innebærer å gi de nødvendige insentivene for en overgang til en sirkulær økonomi som opererer innenfor planetens tålegrenser. Konseptet er nærmere beskrevet blant annet i EU-rapporten "[Circular taxation: A policy approach to reduce resource use and accelerate the transition to a circular economy.](#)”

Innsender: Torill Meistad